

El meu amor a Sant Jordi

Conchita Ferre "La Rosera"

Basilica di San Giorgio in Velabro, Roma.

1 d'abril de 2013, segon dia de Pasqua de Resurrecció, dia gran en Banyeres de Mariola, l'acte de l'exaltació de Capitans i Bandereres, per a les festes de Moros i Cristians, en honor a Sant Jordi.

Allí, en eixe marc preciós del nostre Teatre Principal, engalanat per a tal esdeveniment, em trobava jo. Estava molt emocionada vivint el moment i recordant que set anys enrere era jo una d'aquelles protagonistes de l'acte, doncs amb tota la meua família, celebràvem la Capitanía dels Estudiants. 100 anys de la refundació de la comparsa. El meu laia va ser un dels refundadors, Pascual Ferre (Rosera). Nosaltres estem fent el que ell els va dir als seus fills: que mentre quede un "Rosera" no deixe deixar a la festa, que la "Festa" es fa per Sant Jordi. Crec que tota la descendència del tio Pascual Rosera així estem complint-ho.

Mentre es desenrotillava l'acte, em venien al cap tantes coses viscudes en casa dels meus pares de xicoteta,

com després quan em vaig casar, i pensava: "qué afortunada he sigut i sóc per poder fer tot el que el laio volia, i viure tan intensament."

Sense pensar-ho més, arriba a casa, prepare el llapis i la llibreta i em pose en marxa no siga que per a l'any que ve, aplegara tard. Clar que pels anys que tinc i els "achaques" naturals de l'edat...

Com jo, en moltes cases de Banyeres senten el mateix amor per Sant Jordi i les festes que en el seu honor celebrem, per això dic que sóc molt privilegiada en tot allò referent a la festa, no sols en estos moments en què la dona està integrada completament en ella, sinó des de molt xicoteta.

En casa dels meus pares es parlava molt de Sant Jordi, de la festa, de les tradicions, i en el meu coret de xiquetessa s'anava sembrant una inquietud i amor per tot allò al voltant de Sant Jordi.

El meu caràcter és inquiet i emprenedor, per a tot, per este motiu m'he vist en moltes ocasions en faenes i càrrecs que en estos moments són naturals, però anys enrere no era molt normal en una dona.

L'any 1979 vaig tindre l'honor de ser invitada a presentar-me a la junta de la Confraria de Sant Jordi, sent el president Octavio García Payá; vaig acceptar de seguida. Era la primera dona que pertanyia a una junta de la Confraria, per a mi va ser un orgull poder estar en ella i ser la florista de Sant Jordi (en aquells anys estava jo de florista en la parròquia). He de dir que vaig ser molt considerada i respectada per tots els membres de la junta, cosa per la que des d'estes línies, doncs les gràcies a tots.

Bé, i tornant a Sant Jordi que és el que jo vull contar-los, he viscut amb el record, des de molt xicoteta, que Sant Jordi "el Vellot" va estar en ma casa any i mig guardat. Els meus pares vivien en el carrer Nou, i pel que jo veig, tota la família Ferre: "els Pollos" vivien en este carrer i al seu voltant, Antonio Ferre, Octavio Ferre, Trinidad Ferre, Francisca Ferre, Celestino Ferre, Escolástica Ferre, Baldomero Ferre, tots ells cosins germans de mon pare.

Un dia per l'any 1937 el tio Pepe "el Secanet", gran amic del meu pare, li va dir: "Baldomero si açò dura molt crec que el Sant Jordi el traurem" doncs el tenien embol-

cat en sacs dins d'un alcavó en la finca del Bovar; el meu pare li va contestar "Pepe porta'm un carro de sarments i entre ells me'l portes, que ací en casa el guardarem", i un dia a poqueta nit Sant Jordi "el Vellot" entrava en ma casa. Allí va estar fins el dia que baix pallí i custodiad va eixir per a tornar a casa del seu amo, el tio Pepe Bodí "el Secanet".

En 1957 em vaig casar; si jo tenia gran amor a Sant Jordi, Fidel, el meu marit, l'hi tenia més que jo. Era un home bondatós, fester fins la medul·la, sempre a punt pel que fera falta en la festa i per Sant Jordi.

Encara que la diferència d'edat (perquè ens portàvem 10 anys) no va ser obstacle per què formàrem una parella compenetrada en tot, festa, música...

I tornant a Sant Jordi, el regal meu de boda per a ell va ser un Sant Jordi, com no, era el meu sant, un Sant Jordi que em regalava ell, i fins els meus fills Fidel, Evaristo i Inma seguiren regalant-me. Amics, que quan van de viatge veuen un Sant Jordi i no dubten en comprar-me!, i entre uns i altres al cap de 56 anys he reunit més de 700 Sant Jordis, entre imatges, icones, targetes, medalles, etc.

Hi ha moltes coses a contar de la forma en què han entrat a engrandir esta col·lecció, que si em pararan a contar no acabaria, però entre ells n'hi ha dos que no puc passar sense contar.

Conchita Ferre "La Rosera" junt a la Reliquia de Sant Jordi.

Fa uns quants anys, Vicente Mataix "Serrella", en les festes de Sant Jordi se'n va anar de viatge a Rio de Janeiro i estant allí el dia de Sant Jordi van entrar a la catedral per a sentir la missa. N'hi havien en la porta molts xiquets intentant vendre's alguns records, però se'n feia tard per a la missa i els van dir que l'eixir els comprarien alguna cosa. Un dels xiquets li va donar un paper que Vicente se'l va posar en la butxaca. Quina va ser la sorpresa al eixir i vore que la propaganda que aquell xiquet li havia donat era una estampa de Sant Jordi. Vicente se'l va regalar a mi, de tot cor.

Un altre és també molt apreciat per a mi: Jorge Enrique Ferre, "Tio Celestino", un diumenge em troba i em diu: "Conchita, tinc una coseta per a tu!" Se'n va al cotxe i em porta un botó que en el centre tenia un Sant Jordi; jo li dig: "Jordi, que és el teu Sant!" però ell em contesta: "Tinc molt de gust que el tingues tu en la teua col·lecció! Com estes n'hi ha moltes més."

Per finalitzar els contaré l'últim regal que em tenia preparat Sant Jordi: En tres ocasions he visitat Roma, i esta última va ser per a mi la més representativa. Vaig anar en octubre de 2012 a visitar al Padre David que estava estudiant allí. La meua gran il·lusió era poder visitar la Basílica di San Giorgio in Velabro, i allí que vaig anar amb tota la meua fe, per a complir un somni de feia molts anys.

Quan vaig estar davant de la façana de la basílica, del meu cor brollava una alegria que més molt difícil explicar. A l'entrar estaven celebrant una boda, i em vaig asseure en un banc a esperar que acabaren. Estava tota engalanada amb flors i catifa roja, com si estiguera esperant-me a mi. Veia la Reliquia de Sant Jordi, i li donava gràcies per tot allò bò que he tingut en la vida, pel meu marit, pels meus fills, per la meua família, per les persones que em volen i de les quals he rebut tant. Quan la boda va finalitzar em vaig acostar a l'altar i vaig sentir que Sant Jordi estava dins de mi, que el tenia al costat com en tantes ocasions i que mai em deixaria.

Tindre un Patró com el nostre ens omplí d'orgull.
¡VÍTOL AL PATRÓ SANT JORDI!!